

Dedikációk Bakának, Iliának

Határ–eset

Határ Győző, mivel ma már kevés ilyen van, a legjobb *emigráns költő*: nem lehet igazából eldönteni, hogy mi ő, költő–e vagy író: *határeset*.

Prózai szövegei is inkább prózaversek, mint regények vagy elbesz-

lések. Ő volt talán, aki legelőször írt úgynevezett “szövegeket”, tehát műfajilag behatárolhatatlan, történet nélküli műveket, melyeknek nyelve sem a beszélt nyelvhez állt közel, hanem valami elvont “hatá-

ros” nyelvhez. Ahhoz persze, hogy valaki ily módon visszaéljen az anyanyelvével, a nyelvnek igen alapos, határtalan ismerete szükséges: olyan tudása, mellyel határunkon belüli íróink sem rendel-

keztek. Vagy nem volt merészségük írni ilyen sajátosan. Mintha emigrációban, távol, Wimbledonban – ahol Határ Győző él, a teniszpályák közelében, egy csöndes utcában – könnyebb lett volna. Mintha akkor már könnyebb lett volna.

Amikor először beszélgettem Határ Győzővel, elmondta, hogyan ismerkedett meg angol írókkal, hogy lett kicsit anglikán, sőt angломán – s valóban volt is valami angolos elegancia benne, nemcsak ahogy távozott, de főként ahogy öltözködött, az öltöneyei angol pamutból és láthatóan méretre szabva; elmesélte nekem azt is, hogy beteg lesz, ha nem ír.

Nyolcvanegy éves: nem láttam betegnek, *június 10–én, szombaton*, amikor ő és szegedi szármasz felesége, a fiatalos *Prágai Piroska* felolvastak néhány Határ–verset, egy szokványos felolvasóesten. Bár az est azzal kezdődött, hogy az érdeklődőket át kellett terelni a Juhász Gyula Művelődési Ház egy tágasabb termébe. Nem értek el.

Határ Győző egy versét a hallgatóság soraiban ülő szegedi költőnek, *Baka Istvánnak* ajánlotta, egy másikat pedig a szintén jelenlevő *Ilia Mibály* tanár úrnak.

Határ Győző és közönsége

KOLOZSI LÁSZLÓ